

Publicerad 2007-01-18 21:43 av Livsvinden

Handlar om en kille med en hatt, han blir retad men hittar en vän till slut.

Den lille killen med den lustiga hatten...

Det var en gång för länge sedan en liten kille som hade en lustig hatt. Den var inte ful och vedervärdig, men sådär lite konstig och nästan komisk. Det lustiga var att hans far var en hattmakare som hade lite galna idéer när det gäller huvudbonader överhuvudtaget. Fadern brukade göra mindre modeller av sina hattar och prova dessa på den lille sonen, vilket inte alltid var så himla kul.

Varje morgon innan den lille killen skulle gå till skolan, gick han förbi sin fars hattmakarverkstad, för att höra om fadern höll på med någon ny hatt. Hattverkstaden låg på bottenvåningen av det hyreshus hans familj bodde i. Själv bodde de på tredje våningen och de mornar den lille killen kunde höra oväsen och buller från verkstaden när han närmade sig i trapphuset, ja då, visste han att nu var han tvungen att bära ännu en ny lustig hatt till skolan. Å, vad han gruvade varje morgon att behöva höra det där igenkännande bullret, som mötte honom i trappan, stegen ned till bottenvåningen blev allt tyngre, men vissa dagar hördes det ingenting och då dansade den lille killen ned för trapporna och ut på gården med ett brett leende och han sjöng hela vägen till skolan.

– Jippie, ingen tokig och galen hatt idag, hihi vad jag är glad!

En morgon när den lille killen gick ned hördes det bara lite grann från faderns verkstad, det hummade, brummade och frustade innefrån verkstaden, och den lille killen tänkte som så:

– Att om jag är riktigt försiktig så kanske jag hinner smita undan, hehe.

Just som han skulle gå ut genom porten så slogs verkstadsdörren upp och ut rusar fadern med händerna i vädret och med en galen professors uppsyn och frisyr:

– Jajamensan, jag har gjort det! JAG HAR GJORT DET!!

Nu undrar ni, och även den lille killen vad fadern lyckats med att göra. Jo, förstår ni, han hade lyckats framställa en hatt som var som modellera, den kunde formas hur som helst, och inte nog med det. Den formades av sig själv, allt man behövde var att trycka på en röd knapp som satt bak på hatten, och vips kunde man få ett plommonstop, en hög hatt, en cowboyhatt, ja vilken hattmodell som helst.

– Det här, min son, är den största uppfinningen sedan hjulet!, sa fadern, som ofta skulle överdriva sina uppfinningar. Skulle denna uppfinning sälla sig till hans tidigare smått galna prylar, ja då skulle den nog hamna mellan 9449-9453 plats, efter hjulet då.

Han tog in sin son in verkstaden och ledde honom fram till ett lågt bord, som var fullt med tygbitar, skruvar, muttrar och annat skrot. Mitt på bordet låg en vanlig hatt, ett vanligt plommonstop, och såg ut som vilken hatt som helst. Inte var den lik alla de lustiga hattar den lille killen varit tvungen att bära till skolan och bli retad för. Bli retad ja, ingen var så elak som den där Ingvar i 9a. Å, vad den lille killen hade försökt hålla tillbaka tårarna varje gång Ingvar hade pekat på och retat honom, varje hade han knutit näven hårt i fickan och tittat ned i marken och varje gång hade han lyckats hålla tårarna borta.

Nu låg ännu en hatt framför honom, och han visste nästan säkert att han skulle bli tvungen att prova den \"ute i det verkliga livet\", som fadern sa, men den här hatten var inte så farlig, och efter en noggrannare titt så såg den rent av snygg ut, ja i varje fall typ tusen gånger bättre än alla tidigare hattar.

– Du vet vad jag vill min son, sade fadern vänligt med bestämt. Jag vill att du ska ha den skolan idag och

visa upp den för rektorn och alla dina kamrater, så att de berättar det för sina pappor, som senare kommer till mig och vill ha en sådan hatt. Men du måste säga att de inte kan få sina hattar med en gång, men att de kan komma hit och skriva upp sig på en lista. Ja, just det ja.

Den lille killen tog hatten i sin hand och började gå mot dörren, då fadern sa med upprymd stämma:
– Och vet du vad det bästa med denna hatt är? Jo, det är det att den kan formas till alla mina tidigare modeller. ALLA MODELLER, min son!

Men den lille killen hörde inte vad fadern sa, utan hann just stänga dörren och gå ut genom porten, med den nya hatten på huvudet, småvisslandes en egen liten melodi.

Just innan han kom till skolan var han tvungen att prova om det verkligen var sant att hatten kunde forma om sig till olika modeller. Han smet in i en gränd och började trycka på den röda knappen bakpå hatten. Pang, så var hatten en hög hatt, han tryckte en gång till och, pang, så var det en cowboyhatt.

Den lille killen skrattade högt och tryckte flera gånger och varje gång blev det en stilig hattmodell, och den lille killen blev allt mer gladare, och han tryckte på knappen ända tills plommonstopet kom tillbaka.

– Aha, jag har gått varvet runt, tänkte den lille killen, då är det kanske bäst att jag slutar och går till skolan för att inte komma för sent.

Sagt och gjort, den lille killen begav sig till skolan med hatten på huvudet och kom just i tid till den första lektionen. Han tog av sig hatten och satte den på en krok under bänken.

Vad den lille killen inte visste var att efter de nya modellerna så kom som sagt plommonstopet tillbaka, men tryckte man en gång till så kom de äldre, konstiga modellerna fram. Och det var många det.

Under hela lektionen fantiserade den lille killen om att äntligen få visa upp sig inför alla på skolan i en jättesnygg hatt, och alla skulle tycka att han hade en så stilig hatt och ingen skulle reta honom mer. Åh, vad underbart det skulle vara, tänkte den lille killen och när han tittade upp på klockan så var det bara fem minuter kvar till första långrasten och under så bänken så höll den lille killen sina tummar så hårt han kunde och ville bara att det skulle bli rast.

Den gråbruna högtalaren uppe i ena hörnet i klassrummet gav ifrån sig en trött signal, ungefär som när man leker med skivspelaren och spelar skivor på lite för låga varv, sådär segt och släpigt. Alla på skolan ville byta ut hela högtalaranläggningen och skaffa en ny, men rektorn på skolan, Sixten Bärecroona, vägrade skaffa en ny. Inte för att han var snål, men den nuvarande anläggningen hade skänkts till skolan av en gammal rik gubbe från grannkommunen, som var släkt med Sixten. Och som om gamla rika gubbar har stor koll på högtalaranläggningar?

Alla barnen sprang ut på gården, även den lille killen, och mitt på skolgården stod en stor trälåda, lagom att stå på för att synas. Ingen visste var den kom ifrån och hur den kommit till just denna skolgård, men enligt Sixten och hans gamla släktingar, så var det lådan som den stora skolklockan låg i när den kom hit, och det var jättelänge sedan. Typ hundra år sedan.

Den lille killen klättrade upp på lådan och började ropa:

– Kom och se en hatt som kan trolla! Kom och se den magiska hatten! Det är jag som har den magiska hatten alla vill ha! Kom och se!

Den lille killen samlade alla han kände ute skolgården, även de dumma niorna med Ingvar m.fl. för att visa dem något, något som slår Ingvars moppe.

Den lille killen tryckte på knappen och en ful mössa kom fram, han tryckte en gång till och en ännu fulare mössa dök upp. Ingvar började reta honom och alla skrattade, han kände gråten komma mer och mer och till slut sprang han gråtandes iväg med hatten i handen. Alla skrattade och hånade honom.

Den lille killen sprang in i killarnas omklädningsrum och satte sig på en bänk och började gråta, han som ville bli populär, bara för en dag, han som ville visa alla nior och Ingvar att han faktiskt var någon. Men allting gick fel. Medan den lille killen grät märkte han att dörren öppnades och in kom Alice, skolans snyggaste tjej som gick i Ingvars klass, och som hade en pappa som jobbar på bank.

Hon satte sig bredvid den lille killen och la en arm omkring honom och kramade om honom.

- Jag tycker att din hatt, eller vad det nu är, är snygg.

- Tycker du?

- Nja, hatten är ju inte lika snygg som den som bär på den, men den går an.

Den lille killen blev varm inombords, tittade upp på Alice med gråtfyllda ögon. Hon log och gav honom en liten puss på kinden.

- Kom så går vi, säger Alice.

De gick ut på skolgården och där stod alla och den lille killen höll hårt i Alice hand. Alice går först, hon gick fram till Ingvar som stod och höll hov för alla andra.

– Du, vet du vad, sa Alice. Killar som har moppe i nian är fjantar. Killar som går i sjuan och vågar ha hatt är tuffa, så det så! Å förresten, det här är min coola kille, haha.

– Hahaha, skulle det där kallas för hatt, skrattade Ingvar och alla andra skrattade med honom.

– Tänk för att det gör, svarade Alice och tryckte på knappen och vips var det snygga plommonstopet tillbaka och alla runt om drog efter andan, för de hade aldrig sett ett sådant vackert plommonstop förut. Även Ingvar blev smått imponerad, och alla berömmde den lille killen för att ha en sådan snygg hatt. Alice tog den lille killens hand i sin och pussade honom på munnen. Han blev jättegenerad och de gick iväg. Alla andra stod kvar på skolgården.

– Jag tror att min pappa skulle passa i en sådan hatt, sa Alice, när de gick sakta fram på trottoaren.

– Han kan få en snart, men inte på direkten. Han måste sätta upp sig på en väntelista först.

De gick hand i hand längs med trottoaren och skrattade och den lille killen med det snygga plommonstopet var lycklig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Livsvinden med Poeter.se id #13606 innehar upphovsrätten